

ralis est. Si vero fit aliquis Cholericus, si Melancholicus, aut Sanguineus, impossibile est eum nullis affectibus tangi vel irâ, vel odio, vel lætitia, vel tristitia.

XXXVI. Et verò tum demum apparebit, quid tolli ex humanâ naturâ possit, si primum ejus statum inspiciamus. Quod enim in primo suo ortu homines habent, id à naturâ habent, quodcunque autem à naturâ habent, id plane illis eripi non potest. Si igitur tenellos nostros infantes respiciamus, affectus in ijs sese suo modo prodere deprehendemus. Sunt enim motus, ut diximus, appetitus sensitivi. Fit primo per phantasiâ alteratio & dignotio objecti, hoc est, fit sensatio: Deinde ex sensatione provenit animæ affectus sive passio, quæ est objectum cognoscere & comprehendere sub ratione boni vel mali, seu jucundi aut molesti, ex. gr. Frigidum & calidum cognoscit sensus, nempe tactus. Si deinde accedat accurata cognitio, resultant affectus: si nempe calidum illud & frigidum sit moderatum oritur delectatio: si excellens & nimium, averfatio. Quandoquidem igitur omnes homines, etiam infantes, sensus habent, motus etiam quosdam à naturâ habeant, necesse est. Sic ira illorum, licet imbecillis, se prodit: sic dolorem læcrymæ, lætitiâ risus ipsorum testatur. Et hoc ipsi Stoici, Senecaque in lib. 1. de ira concedunt.

XXXVII. Manet igitur naturales esse affectus, quorum principia Natura Naturans seu Deus nobis in primâ creatione indidit, quod & de ira intellexit Horatius lib. 1. od. 16.

Fertur Prometheus addere principi

Limo coactus particulam undique

Dissectam, & insani leonis

Vim stomacho apposuisse nostro.

Deus, in quam, lætitiæ affectum in splene, libidinis in jecore,
timoris